

lig Grad belyst de Herrers Virksomhed i denne Sag, og jeg vil udtale Haabet om, at de arbejdsløse ikke overfor Behandlingen af saadanne Spørgsmaal som dem, jeg her har fremdraget, i alt for stort Tal vil lytte til det daarlige Raad, som det ærede Medlem Hr. Stauning her fra Folketingets Talerstol har givet. Af de Forhandlinger, som her er ført om det ærede Medlems Forespørgsel og i Tilknytning til de foreslaaede Dagsordener, forstaar jeg, at det er Socialdemokratiets Hensigt endnu en Gang at spænde sig for det radikale Venstres Karrosse, og det til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Stauning har fuldkommen Ret i, at enten den ene eller den anden af de foreslaaede Dagsordener vedtages, opnaar de arbejdsløse i Øjeblikket det samme, en Masse Ord og ellers intet, og det uanset, hvilken Regering der sidder.

Det radikale Venstre foreslaar, at de arbejdsløse skal hjælpes ved en samlet Forhandling mellem Repræsentanter for Rigsdag, Kommuner og Erhverv, og det ærede Medlem Hr. P. Munch siger: Vi har ikke stillet Forslag om en bestemt Form for Tilvejebringelse af saadanne Forhandlinger, men, siger det ærede Medlem i denne Forbindelse, man kunde jo tænke sig at nedsætte et Rigsdagsudvalg til at forhandle med Regering og Erhvervene. Men det, som det ærede Medlem her udtaler Ønsket om, er jo i Virkeligheden Etablering af et Forhold, som vi meget vel kender fra hele denne Sags Forhistorie, nemlig noget ganske tilsvarende til det, der skete i Vinteren og Foraaret 1921. Da nedsattes nemlig af Rigsdagens Partier det saakaldte industrielle Udvalg, Regeringen gik til Forhandling med en Række forskellige Erhverv og med dette Udvalg, og der indsamledes Oplysninger. Resultatet af Forhandlingerne blev jo, saaledes som ærede Medlemmer af dette høje Ting vil vide, at man i høj Grad maatte være i Tvivl om, i hvilket Omfang Krisen maatte siges at være bestemt ved Valutasvingningerne i Verden, og i hvilket Omfang den maatte bestemmes som en Konjunkturkrise i Forbindelse med den Import, som i de foregaaende Aar havde fundet Sted. I alt Fald førte denne Forhandling ikke til, at der mellem Erhvervene opnaedes Enighed om, hvilke Foranstaltninger der i den Anledning skulde foretages. Men hvad man fra det radikale Venstres Side vil nu, er faktisk dette at tilvejebringe en Forsamling, indenfor hvilken de modstridende Interesser — for

saadanne er der jo mellem Erhvervene — skal brydes i meget lange Debatter om Midlerne til at begrænse Krisens skadelige Følger. Her skal altsaa de forskellige modstridende Erhvervsinteresser bryde en Lanse, og det ærede Medlem Hr. P. Munch kan være vis paa, at der vil gaa baade Vinter og Vaar og næste Sommer med og maaske det hele Aar, uden at de arbejdsløse vil opnaa noget som helst, og jeg føler mig overbevist om, at overfor den forhaandenværende Arbejdsløshed vil denne Foranstaltning i Virkeligheden ingen som helst Betydning faa. Jeg tvivler derfor ogsaa paa, at de arbejdsløse vil yde det ærede Medlem Hr. P. Munch synderlig stor Tak for, at han har fundet paa denne Udvej til at redde de Radikale i en Situation, i hvilken man hverken ønsker at tage Stilling for eller imod Socialdemokratiet. Det er i Virkeligheden en ren og skær politisk Dagsorden, man her staar overfor, hvis Vedtagelse eller Forkastelse i Realiteten kan være de arbejdsløse fuldstændig ligegyldig. Enten den vedtages eller den forkastes, bliver de arbejdsløses Kaal lige fed eller rettere sagt lige mager, fordi der ikke gennem noget Ord eller nogen Linie i den kan tilvejebringes Arbejde i den allernærmeste Fremtid, og det er jo det, der er fornødent, hvis Arbejdsløsheden skal formindskes.

Som jeg begyndte med at sige, ser jo enhver de sørgelige Følger af den økonomiske Krise, vi har her i Landet. De er beklagelige for os, som de er beklagelige for saa mange andre europæiske Lande, som lider under det samme, og jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at jeg fra min Ungdom er særdeles vel kendt med, at Kaarene i et Arbejderhjem under Arbejdsløshed er meget tunge og trange, selv om de ikke er saa tunge og trange nu under vor udviklede sociale Lovgivning, som Tilfældet var for en Menneskealder siden. Derfor er jeg fuldkommen klar over, at vi maa søge at hjælpe overfor disse Forhold, raade Bod paa de værste Følger deraf, saa vidt vor økonomiske Evne af Hensyn til Varetagelsen af mange andre Statsopgaver gør det muligt. Men jeg vil ogsaa hævde, at dette har man fra Regeringens Side gjort. Vi maa være rede til at støtte Erhverv, som er vanskeligt stillede, i det Omfang, som Hensynet til andre Erhverv muliggør, og i et Omfang, som ikke underbygger Opretholdelsen af et Priseniveau paa vore Nødvendighedsartikler og en Udbytteafkastning og Arbejdsløn, som hindrer Ud-